

Miss Djax

IK LUISTER ALLEEN NAAR MEZELF

Van Leest heeft haar niet en de Free Record Shop heeft nog nooit van haar gehoord. Maar in de hipste, hotste platenzaken van Londen, New York en Chicago staan de cd's van de Eindhovense Saskia Slegers bij bakken vol. 'Cd's van' is dubbelzinnig want Sas maakt zelf muziek als Miss Djax én heeft haar eigen onafhankelijke platenmaatschappij. Die zijn er duizenden, maar ze leven zelden langer dan zes maanden. Haar Djax-label bestaat nu twintig jaar. Gesprek met een Eindhovense met gouden oortjes.

TEKST: MAX STEENBERGHE FOTO'S: JEROEN BROEKMANS

Waarom mij lukt wat anderen niet lukt? Tja, ik kan zeggen dat ik het heb afgedwongen, of dat als je iets heel erg wilt, het wel lukt, maar dat is niet fair tegenover mensen die het niet lukt. Waarom ik wel? Weet ik niet en het interesseert me niet. En nee, ik ga daar niet over nadenken." Ze zwijgt. Haar blik vraagt een volgende vraag, haar ogen waarschuwen 'maar niet weer zo'n stomme' en wat ze met heel haar lichaam zegt, is niet mis te verstaan. Nee, Saskia Slegers wil zich wel blootgeven voor een diepte-interview, maar daar zullen we echt wat voor moeten doen.

En die boodschap geeft ze bij de allereerste minuut. Ruim tevoren zit Frits klaar voor een eerste gesprek in het café van haar keus. Haar binnenkomst is een paukendreun en een donderslag. Of ze klein of groot is, is niet te zeggen. Blond, all the right curves in all the right places. Zo zou Barbie zelf willen zijn. Ze kijkt, in wit haltertje, al die tattoo's,

rond, stapt recht op ons af, bijt: „Wat wil je drinken?“, beent naar de toog, wacht daar op twee watertjes, telt gepast geld neer, komt terug, knalt de flesjes op tafel en gaat zitten. Zeg het maar.

Tja. En dan moet Frits nog vragen of ze de diepte in wil voor een coverartikel. Iets waar ze eigenlijk geen zin in heeft, zo weet iedereen. Met de moeilijkheid dat de Frits-lezer haar naam misschien, maar

haar muziek zeker niet zal kennen.

„Waarom niet?“

Omdat Frits bedoeld is voor de geslaagde zakenman die meer Tsjaikowski draait dan techno; in ieder geval meer Hendrix dan house.

„Dat is niet zo.“

Nou, eh, wij van Frits maken de Frits en weten dus wel op welk publiek we ons richten.

PASPOORT

Naam: Saskia Slegers

Geboren: 21-6-1962

Woonplaats: Eindhoven

Familie: Vader kunstenaar, moeder rechter, 1 jongere zus

Gezin: samenwonend met Gusta José

Opleiding: 3 havo

CV: 1989 oprichting Djax Records

Sites: www.djax.nl

www.missdjax.com

www.myspace.com/missdjaxsaskiaslegers

„Nou, dan zit je helemaal fout, want vrouwen lezen het en jongeren ook.”

Ja, maar daar is het blad niet echt voor bedoeld.

„Dat is dan goed stom.”

En dit zijn pas de eerste drie minuten...

Dat gesprek zou drie uur duren. Een tweede ook. Maar dan gaan we naar haar thuis en ook naar een enorm dancefeest in de polder enzo en uiteindelijk worden we best vriendjes, maar: ze houdt Frits tot de laatste minuut op scherp. Bemoeit zich met fotografie, styling, heeft eisen, wil het nalezen, en zo maar door. „Het gaat toch over mij? Nou dan.”

Toch wordt het gezellig. Al zal het een interview met grote gaten worden. Want de helft van de vragen doet ze af met „Weet ik niet.” Waarom ze geen kunst van haar vader aan de muur heeft hangen. Waarom ze op haar zestiende op zichzelf ging wonen. Waar muziek vandaan komt. Waaraan ze talent herkent. Of ze in een opperwezen gelooft. Waarom ze na de 3e met school ophield. Hoe ze weet wanneer een muziekstuk af is. Zelfs nou, hop dan: wanneer ze haar maagdelijkheid verloor. Ze weet het niet, zegt ze of ze weet het niet meer. En het boeit haar niet.

Zegt ze. Maar natuurlijk denkt ze. Ze denkt veel. Anders was ze niet waar en wat ze nu is. Krijgt duizenden ideeën,

Ik geloof in mijzelf en mijn intuïtie. Van verder denken ga je alleen maar twijfelen.

maar volgt die dan verder intuïtief. Ze weet goed wat ze doet, maar zoekt er geen verklaring voor.

„Ik ben geen denker, ik doe. Ik hou niet van analyseren. Dient nergens toe. Ik geloof in mijzelf en in mijn intuïtie. Van verder denken ga je alleen maar twijfelen. Die kant krijg je me ook niet op. Al dat zoeken en verklaren is jullie ding. Doe ik niet, ik doe. Ik volg mijn pad. En ik zorg voor mezelf, ik heb niemand nodig.”

„Dat zei mijn moeder me van jongs af aan. ‘Ben onafhankelijk.’ Zij heeft het op de harde manier geleerd. Ze kreeg mij toen ze zeventien was, mijn vader was ouder en anders en dat werd dan ook een

scheiding en zij bleef achter, zonder werk of opleiding met twee meiden. Heeft ze de avondmavo gedaan en de havo en nog een hele studie en zo is ze rechter geworden, maar dat voortraject was zonde. Dat moest mij niet overkomen.”

„En ik heb dus altijd naar mezelf geluisterd. Waardoor ik op school opeens dacht: ‘Wat doe ik hier, hier wil ik niet zijn’, en ik ben er mee *uitgescheden*. Kamertje in de stad. Ja, zestien, ja.

Waarom? Geen idee, maar dat was iets wat m'n vader me leerde: ‘Volg je hart. Doe wat je wil. Twijfel niet aan jezelf’. En hij vond het natuurlijk te gek. Moeder wat minder.”

Vader is kunstenaar Jacques Slegers, schepper van de fontein bij de Heuvel Galerie, inmiddels overleden. Sas houdt z'n werk hoog, maar heeft er niks van thuishangen. Voor haar andere kunst. Voor haar: muziek.

„Thuis was er altijd muziek, ik herinner me vooral The Beatles, dat werd ook mijn eerste single. Ik was gek van Veronica, maar al gauw ging mijn smaak richting VPRO. Donker, underground, heavy shit. Ik was weg van muziek. Waarom? Weet ik niet. Maar ik draaide de godganse dag plaatjes, een eigen lichtorgeltje erbij, disco'tje spelen. Dat leek me te gek. En toen ik op kamers zat, wilde ik niet anders. Overdag zeurde ik bij platenwinkels of ik er mocht werken, 's avonds zeurde ik bij disco's of ik er mocht draaien. En allebei mocht, uiteindelijk.”

Het draaien begon bij de Vox, op de Markt, het verkopen werd Bullit. (‘Eerst bij RamBam, maar daar mochten alleen jongens bij de platen staan, meisjes moesten mode verkopen’).

Bullit was haar mekka. Daar hadden ze alle muziek. Ehh, behalve dance. Vond ze raar. Eigenaar Robbert liet haar een eigen dance-afdeling inrichten. Alle vrijheid. En dat liep als een trein.

Sterker: niet alleen klanten, ook artiesten kwamen bij Saskia aankloppen.

Waaronder de Eindhovense rapper 24K. „Zò goed, dat mòest uitgebracht worden. Toen niemand dat deed, deed ik het zelf. Had ik, voor ik het besepte, een eigen label. Een heel gedoe, ik wist van niks, moest overall achteraan, alles vragen, maar ik kreeg gelijk: duizend stuks, binnen no time weg.”

Het was het begin van twintig jaar zege. Saskia, Miss Djax, werd binnen eenzelfde no time toonaangevend. De klapper was dat zij Osdorp Posse durfde te tekenen, de radicale Nederrappers. Groot succes. Velen zouden volgen. Wie iets voorstelde in de dance, ging naar Sas. „Soms honderd demotapes in een week. Maar ik heb maar een paar seconden nodig om te horen of het wat is. Dat bepaal ik alleen, alleen ik. Ik luister naar niemand, of ze zeggen dat ik het per se wel of juist niet moet doen: ik beslis en ik sta achter mijn beslissing.”

Total control, dus. Die ze meteen weer weggeeft. Want wie bij haar tekent, mag zijn gang gaan. Vrijheid. Eerbied voor het werk. Ander platenbazen kleuren en kneden hun artiesten, Sas blijft verder overall vanaf. „De muziek is hun ding, daar heb ik voor gekozen en daar laat ik ze in vrij.”

Dance haalt geen voorpagina's, maar Sas werd wel een van de grootsten. In Duitsland, Engeland de States, overall worden zij en haar platen op handen gedragen, t o n a a n g e v e n d e namen staan op haar label of werken met haar samen. Ook de industrie eert haar.

Respect alom, al weet het grote publiek daar niks van.

Geeft ze niks om. Als zij maar kan doen wat ze wil doen. Trouwens, ze laat Djax-records nu ook een stiekeme dood sterven. „Internet heeft de cd de nek omgedraaid. Alles is te downloaden. Ik heb maar kleine oplages en dan is er niet tegen te vechten. Ik breng alleen nog eigen werk uit, vooral vinyl. Want vinyl, da's vet.”

Ze bedoelt ouderwetse platen. Daar draait ze ook mee. Want ze leeft -maak u geen zorgen, gemakkelijk- van het draaien, het dj'en, de feesten.

Feesten. We kennen ze meestens van

naam. Extrema, die Sensation-white dingen enzo. Of Ground Zero. Daar heeft ze een heel eigen podium. We gaan kijken, komen met moeite binnen want de security ziet een pen als wapen. ('Een ballpoint!,' 'Jaja, dat zeggen ze allemaal'). En het is niks van wat Frits zich van festivals herinnert. Echt een feest, inderdaad, mensen dansen en dansen, lopen van het ene podium naar het andere en dat gaat makkelijk want het klinkt Frits, vreest hij, toch allemaal als boemboem in de oren. Nou ja, met bambambam en bembembem erbij. En daar, in volle duisternis, staat onze Eindhovense Sas. Koningin van het bal. Helderwit, platinablond, een podium bovenop een berg boxen die muziek mitrilleren. Het piept en ploenkt en plopt maar binnen vijf minuten staat iedereen te bonken en blijkt waarom het techno heet.

Een uur lang is ze bezig. Ten minste, zien we haar handen niet. Ze moet iets mixen, maar wat? De muziek golft naadloos over de massa. Het is hypnotiserend, het is van haar, alleen zij kan dit, maar wát doet ze? Dat zal ze laten zien. Voor deze ene keer: thuis. Flat, aan de rand van de stad.

Strak, spaarzaam, ingehouden krachtig ingericht. Zwart op vloer, niks aan de witte wanden. Rood, en leer. In de hoek een levensgrote Superman. Sas houdt van mooi, van puur, van perfect. Een oneindig plasmascherm. In de garage gromt een BMW-twoseater.

Maar we zitten in haar kantoortje. Bescheiden, computers -ze is gek van het net, zit ze meer voor dan de tv- en aan de wand, uiteraard, de platenkast. Drieduizend hoezen, maxisingles. Op de vloer, ernaast, drie half-gepakte platenkoffers.

Zo'n koffer is de basis van een optreden (ze noemt het dj-sets). Ze vult ze aan met wat grepen uit de voorraadkast van een paar duizend maxi-singles. Onderweg kiest ze de openingsplaat, al is het afwachten of de voorganger die niet net als afsluiter neemt en de rest, tja, de rest 'weet ik niet'. Dat gebeurt. Ze laat zich leiden door haar eigen energie, en

door de dansvloer. Kunnen ze het tempo en het volume aan, moet dat meer, of minder.

Haar muziek. Frits wil er graag over praten, zat zelf zo'n twintig jaar in de rock-'n-roll, maar eerlijk is eerlijk: Sas onderbreekt stamelende vragen met: „Je weet er eigenlijk niks van, nietwaar?” Inderdaad, Frits is er zo-een die dacht dat muziek uit instrumenten moet komen. Ze staat op, loopt naar twee pickups, legt er platen op en doet... wat? Het gevreesde boemboem knalt uit

Sas onderbreekt stamelende vragen met: 'Je weet er eigenlijk niks van, nietwaar?'

de speakers en zij tikt, tokt en tapt op knopjes, draait hier en daar aan, schuift schuiven heen en weer en dat alles in een snelheid waarmee Frits typt. Het is niet te volgen, zeker niet welke klanken zij produceert en wat er van de platen komt. Ze mengt en mixt, grijpt stukjes en riffjes, zet die in loops, shuffelt nog wat en... Wow.

Wat bovenal duidelijk is, is de concentratie waarmee ze werkt. Alles in de gaten heeft, vooruit kijkt, bijhoudt, naar alle kanalen tegelijk en apart luistert via koptelefoon en boxen. En in een set moet ze dan ook nog haar volumes mixen en het publiek in de gaten houden. „Al zie ik dat meer als een massa. Mensen zeggen wel eens: 'ik heb de hele tijd staan zwaaien', maar dat zie ik dus echt niet.”

We praten over festivals, optredens. Over ego's, over niet direct voor publiek staan, maar achter een draaitafel. Over oude muziek en nieuwe. Verrassend: een van de lievelingsplaten van deze technodame is het aloude 'War of the Worlds'. Of: ze houdt niet van massa-evenementen. Meerdere malen had ze letterlijk een miljoenenpubliek, in '98 stond ze midden tussen anderhalf miljoen mensen, bij de Berlijnse Siegesaule („Vijf keer Love Parade gedaan en sindsdien nooit meer gegaan; op zo'n hoogtepunt moet je stoppen”) maar haar zul je niet gauw als bezoeker op een feest tegenkomen. „Wel op het podium, niet er voor.”

Miss Djax

Wat telkens terugkomt, als het over muziek gaat: doorgeefluik zijn. Goeie muziek horen, en die willen doorgeven. Als dj, als platenbaas: delen, Waarom? Weet ze niet, maar ze wordt er haar hele leven al door gedreven. En waar zo velen dromen van popster worden, gaat het Sas om meer. „Muziek moet je delen, muziek wil je aan elkaar laten horen. Ik wil het aan iedereen laten horen.”

Maar net zo goed: haar platen behandelt ze als... als... 'shit', geeft ze zelf toe. Djs over de wereld zouden een moord doen

“Muziek moet je delen, muziek wil je aan elkaar laten horen. Ik wil het aan iedereen laten horen.”

voor de gouden collectie van de vrouw met de gouden oren, maar: geen respect. Geen binnenhoezen, ze stapelt ze los op elkaar. „Het is gereedschap.” En: „Het moet leven. Dan loop je wel eens een krasje op.”

Ze vertelt meer. Niet gemakkelijk, maar toch welwillend. En dat kan ook over haar partners gaan. Man, vrouw, dat maakt niet uit. Nou, dat maakt haar wél uit, maar ze heeft geen voorkeur (en ze weet niet waarom). Het gaat over de artiesten, haar reizen, haar sets, haar tattooeages („Alleen waar je ze kunt zien, anders heeft het geen zin”), haar visie op van alles.

Van alles, maar wat dan ook altijd naar boven komt: control. Je kunt met Sas alle kanten op, maar zij bepaalt. Ze zal nooit verslaafd raken, nooit zakelijk zomaar geld kwijtraken. Daarom was vroeger op kamers gaan geen probleem, daarom blijft nu het label al die jaren aan de top: Sas weet wat ze wil, en geen mens die haar daar vanaf krijgt.

We maken uren vol en dan zijn we nog steeds niet aan haar eigen muziek toegekomen, of haar label. Maar dat heeft geen zin meer, want het verhaal zit al vol. „Dan maak je toch wat meer pagina's?” Nou, dat kan niet zomaar, dat zit in een planning. „Dan gooi je die toch om?” Nou, dat kan alleen de baas van Frits. „Dan zal ik hem eens bellen.” Maar hij was er niet. 🗑️

